

Zijn de tegoeden gewaarborgd tegen de onsolvabiliteit van de bank?

De wetten van 11 juni 1997 en 27 juli 2000 hebben twee Europese richtlijnen vertaald naar Luxemburgs recht. Hierdoor werd een eerder genomen privé-initiatief omgezet in een wettelijk kader voor investeringen en de bescherming van de investeerder.

Het artikel 62 van de wet van 05 april 1993, gewijzigd door de wet van 19 december 2008, bepaalt de systemen van waarborg van tegoeden bij kredietinstellingen.

De « Association pour la Garantie des Dépôts, Luxembourg » (AGDL) heeft deze wettelijke bepalingen opgenomen in haar statuten, en waarborgt dan ook de verplichtingen die haar leden, banken en investeringsmaatschappijen, kunnen hebben tegenover hun cliënten in geval van onvermogen.

Indien een financiële instelling, lid van de AGDL, niet meer bij machte is de tegoeden terug te betalen aan zijn cliënten, zal de AGDL, in principe binnen een tijdsperiode van 3 maanden te rekenen vanaf de vaststelling door het controleorgaan voor de financiële sector van het niet beschikbaar zijn van de nodige fondsen, de cliënten schadeloos stellen.

Vanaf 1 januari 2009, dekt dit systeem van solidaire borgstelling de stortingen in geld tot een bedrag van 100.000 euro per cliënt (tegen 20.000 voorheen) alsook de verplichtingen voortvloeiend uit investeringen, eveneens voor een bedrag van 20.000 euro per cliënt.

De waarborg geldt zowel voor natuurlijke personen als voor rechtspersonen. Alle munteenheden zijn gewaarborgd.

De « **Commission de Surveillance du Secteur Financier** » (CSSF) heeft per 1 juni 1998 de bevoegdheden overgenomen van het « Institut Monétaire Luxembourgeois » (IML) en heeft tevens de verantwoordelijkheden van het oude « Commissariat aux Bourses » geïntegreerd. Deze institutionele wijzigingen van de structuur en de uitoefening van de prudentiële controle hebben geenszins het bestaande wettelijk en reglementair kader ondergraven.

De doelstellingen van de prudentiële controle uitgeoefend door het « CSSF » bij de instellingen van de financiële sector zijn de volgende :

- Het promoten van een politiek van goed beheer en voorzichtigheid, conform de wettelijke bepalingen.
- Het beschermen van de financiële stabiliteit van de gecontroleerde instellingen en van de financiële sector in zijn geheel
- Het bewaken van de kwaliteit van de organisatie en de systemen voor interne controle
- Het versterken van de kwaliteit van het risicobeheer.

Het « CSSF » onderzoekt elke aanvraag uitgaande van bedrijven of personen die zich willen vestigen in het Groot Hertogdom Luxemburg om er een financiële activiteit uit te oefenen die een erkenning nodig hebben van de Minister voor de Schatkist en het Budget.

Het «CSSF» handelt enkel in het algemeen belang, waakt over het uitvoeren van en het respect voor de wetten en reglementen die betrekking hebben op de financiële sector en verzekert de implementatie van de internationale conventies en de Europese directieven met betrekking tot de domeinen die onder haar bevoegdheden vallen.

Het « CSSF » heeft het recht om alle informatie op te vragen aan de door haar gecontroleerde instellingen teneinde haar opdrachten tot een goed einde te brengen.

In het wettelijk besluit tot oprichting van het « CSSF » is ook opgenomen dat zij tot taak heeft te participeren, op het communautaire zowel als op het internationale vlak, in de onderhandelingen die betrekking hebben op de financiële sector alsook de coördinatie te verzekeren van de uitvoering van de initiatieven en bepalingen van de regering die de geordende ontwikkeling van de activiteiten van de financiële sector tot doel hebben.

Het bankgeheim

Waar gaat het over ?

De banken in Luxemburg zijn onderworpen aan een verplichting tot discretie voor alle informatie die hun toevertrouwd is door hun cliënten. Het verbreken van het bankgeheim wordt strafrechtelijk gesanctioneerd.

Het bankgeheim verbiedt aan elke medewerker van een financiële instelling om inlichtingen te verstrekken aan derden over hun cliënten. Aan de andere kant kan het bankgeheim nooit ingeroepen worden tegenover de cliënt of , indien overleden, tegenover zijn erfgenamen.

Het bankgeheim ontslaat de bankier echter niet van de verplichting om zijn cliënt goed te kennen, alsook zijn eventuele economische begunstigen. Het is dan ook niet mogelijk om in Luxemburg op een naamloze wijze een rekening te openen. Ook de houders van cijferrekeningen (rekening waarbij de titularis wordt aangeduid door een cijferreeks) of pseudoniemrekeningen ontsnappen niet aan het waakzame oog van de bankier.

Zijn er uitzonderingen ?

Het bankgeheim verdedigt geen criminelen.

Bij strafrechtelijke zaken zal het bankgeheim opgeheven worden in geval van een gerechtelijk onderzoek bevolen door de onderzoeksrechter, eventueel handelend op vraag van een internationale rogatoire commissie. Noodzakelijk is dan wel dat de onderzochte feiten eveneens strafbaar moeten zijn volgens de Luxemburgse strafwet. (Dubbele inbeschuldigingstelling).

In het kader van de strijd tegen het witwassen van crimineel geld worden de banken geacht hun volle medewerking te verlenen met de gerechtelijke instanties, meer bepaald indien er feiten worden ontdekt die wijzen op witwaspraktijken, ongeacht of deze feiten zich hebben voorgedaan in Luxemburg of in het buitenland.

Inzake fiscaliteit kan het bankgeheim vandaag enkel opgeheven worden voor feiten die volgens de Luxemburgse wet als fiscale oplichting worden beschouwd.

Het witwassen van geld

Wat doet Luxemburg tegen het witwassen ?

Ten einde de internationale ontwikkeling van zijn financiële dienstverlening te verzekeren, was Luxemburg zich al zeer snel bewust van de noodzaak om de strijd aan te gaan tegen het oneigenlijk gebruik van financiële stromen. In het begin voornamelijk gericht op het witwassen van drugsgeld, gaat de Luxemburgse wetgeving nu veel verder en worden witwaspraktijken ten gevolge van een ganse waaier misdrijven aangepakt (bv.: georganiseerde misdaad, corruptie, mensenhandel, verboden wapenhandel, fraude met schade aan de financiële belangen van de Staat alsook de internationale organisaties).

Luxemburg blijft met zijn wetgevend werk in dit domein de evolutie kort opvolgen, zodanig dat het onbesproken de steeds weerkerende aanvallen ten gevolge van het bankgeheim kan weerleggen. De beroepsdiscretie biedt geenszins bescherming aan criminelen aangezien het bankgeheim niet tegenstelbaar is bij strafrechterlijke vervolging. En bovendien is er tussen de financiële sector en de strafrechterlijke en administratieve instanties op alle vlakken een nauwe samenwerking die er onder andere in bestaat elk vermoeden van witwasmisdrijf te melden. Gezien de zeer strikte regelgeving die opgelegd wordt aan de financiële tussenpersonen, kan het Groot Hertogdom onmogelijk als welwillend tegenover witwaspraktijken worden bestempeld.

Alle beroepen binnen de financiële sector vallen onder deze strikte wetgeving, maar ook verzekeringsmaatschappijen, notarissen, advocaten, bedrijfsrevisoren, immobiliënmakelaars, fiscale en economische raadgevers, casino's, handelaars in waardevolle objecten.

Welke verplichtingen hebben banken ingevolge de strijd tegen witwasmisdrijven?

Identificatie van de cliënten

De luxemburgse wetgeving verplicht de banken de identiteit van hun cliënten na te kijken. De banken mogen geen enkele verrichting uitvoeren zolang de identiteit van de cliënt niet volledig duidelijk is. Geen enkele rekening kan naamloos worden geopend. De identiteit moet vastgesteld worden aan de hand van officiële documenten. Naast de identiteit van de cliënt moeten banken ook weten wat het verhoopte doel van de relatie is alsook de beroepsbezigheden van hun cliënten kennen. In geval dat de cliënt een onsamenhangend verhaal opdist, bijzondere kenmerken vertoont, specifieke risico's inhoudt, een onduidelijke motivatie heeft voor het aangaan van de relatie, constructies opzet die economisch niet verantwoord blijken te zijn, is de bank verplicht bijkomende inlichtingen te nemen.

Identificatie van de economische begunstigde

De banken moeten ook de identiteit van de economische begunstigten van de cliënt

hebben. Indien er een twiifel bestaat over het feit of de cliënt voor eigen rekening handelt (bijvoorbeeld indien de cliënt een rechtspersoon is of door zijn aard een scherm zou kunnen vormen : holding, trust, Anstalt,...), worden de banken geacht deze twiifel op te heffen ofwel door van de cliënt een op eer geschreven zekerheid te ontvangen dat de cliënt voor eigen rekening werkt, ofwel door de economische begunstigde(n) te identificeren. In alle gevallen waarbij een rechtspersoon tot doel heeft de identiteit van de economische begunstigde(n) af te schermen, zijn de banken verplicht ofwel de ware identiteit te achterhalen, ofwel geen relatie aan te gaan met deze cliënt.

Controle van de origine van de fondsen

Banken moeten eveneens de origine van de fondsen nagaan en de coherentie nagaan tussen de operationele origine van de fondsen en het profiel van de cliënt. Elke verrichting uitgevoerd door een cliënt afkomstig uit een land of een gebied dat geen medewerking verleent in de strijd tegen witwaspraktijken moet beschouwd worden als een verdachte transactie. De banken zijn gehouden speciale aandacht te besteden aan verrichtingen met tegenpartijen uit deze gebieden of landen, alsook met fondsen die er hun oorsprong vinden.

Strijd tegen corruptie

De banken zijn verplicht extra aandacht te besteden indien zij wensen een relatie aan te gaan met, of fondsen te aanvaarden en bij te houden die rechtstreeks of onrechtstreeks toebehoren aan, personen die een belangrijke openbare functie uitoefenen in een staat, of personen en firma's die op een of andere manier verbonden zijn aan deze personen, met betrekking tot het risico op corruptie.

Aanduiden van opdrachtgevers bij elektronische geldtransfers

In navolging van de aanbevelingen betreffende GAFI zijn de banken verplicht bij elk order tot overdracht van fondsen ten minste de naam of het rekeningnummer van de opdrachtgever te vermelden.

Melden van verdachte transacties

De banken zijn verplicht hun samenwerking te verlenen aan de bevoegde instanties en hun een antwoord te geven op elke vraag naar inlichtingen. Daarenboven moeten zij, op eigen initiatief, elke verdenking van witwaspraktijk melden aan deze instanties. Elke abnormale transactie, storting of afname, hetzij in specieën of in stukken, zal de banken noodzaken om bijkomende inlichtingen in te winnen bij de cliënt teneinde de juiste aard van de verrichting te kunnen nagaan om alzo de verdenking van witwaspraktijk te kunnen uitsluiten of bevestigen.

De eventuele medewerking aan witwaspraktijken van sommige van hun cliënten is voor de banken een reputatierisico. Indien zij geconfronteerd worden met een verdachte transactie moeten de banken, zo snel mogelijk een duidelijk zicht krijgen op de feiten, onder andere door de cliënt inlichtingen te vragen over de origine van de fondsen en de cliënt uit te nodigen bijkomende nuttige inlichtingen te verschaffen.
